

**FOLKEMUSIKK
PÅ RIKSSCENEN**

Onsdag 01. nov - 250/200
CHASSOL - INDIAMORE
Oslo World på Riksscenen!

Torsdag 02. nov - 250/150
CELTIC ROOTS ENSEMBLE
Oslo World på Riksscenen!

Fredag 03. nov - 250/175
AFENGINN / VALKYRIEN
Oslo World på Riksscenen!

Lørdag 04. nov - 220/150
TRIO NOR
Mestersplemenn samlet!

Torsdag 09. nov - 200/130
MORGONRODE
Tradisjonelt og improvisert!

Fredag 10. nov - 220/175
BIRGER MISTEREGGEN
- SLAGFERDIG
I takt og utakt

Lørdag 11. nov - 220/150
TRANSJOIK & MOENJE
Fullt kjørt på Buljos!

Søndag 12. nov - 80/50
GJØKUNGEN
- LilleRIKSEN

Forsalg: www.riksscenen.no

RIKSSCENEN
SCENE FOR FOLKEMUSIKK & FOLKEDANS
SCHOUH KULTURBRYGGERI
Grünerløkka, OSLO

SANGER-LÅTSKRIVER-BILLEDKUNSTER: Tania Saleh, født 1969 i Beirut.

FOTO: PLUGGED MGMT SPAIN

Audiovisuell innertier

ALBUM

Tania Saleh

«Intersection»
Kirkelig Kulturverksted/Musikkoperatøren

Jeg ser henne. Hun blander maling. Historier utspiller seg på vegger av sement. Fargerik gatekunst blinker i bybildet. Hvor er hun? I Beirut? Den libanesiske kunstneren Tania Saleh ser konsentrert på det hun har laget. Og jeg ser henne i filmversjonen av prosjektet «Intersection». Bildene som følger er klippet inn som fragmenter fra et kunstnersinn. En gammel skjønnhetskonkurranse, gater i ruin, raske flimrende abstrakte uttrykk, ansikter til poeter, naturscener, mennesker og dukker i bevegelse, øvingsituasjon til ny plate. Hele tiden ledsaget av musikken og gatekunsten til Saleh.

Men «Intersection» er først og fremst en plate fra norske Kirkelig Kulturverksted. Og Saleh er en sanger og komponist som har markert seg på den alternative arabiske scenen siden 1990. Dette er hennes femte album, og er blitt et samarbeid mellom elektronikkunstneren Khalil Judran og Tania Saleh - brakt sammen av produsenten Erik Hillestad. I tillegg hører vi et knippe fantastiske instrumentallister i samspillet. Og det var musikken jeg skulle anmelde. Lydbildet males ut i et sjangerløst uttrykk med elektroniske og akustiske lyder, markante rytmer og med Salehs ganske tradisjonelle sangstil ru-

vende på toppen. Egentlig hadde det vært nok, for her er det mye å ta av.

Musikken griper tak i meg umiddelbart med åpningssporet «Happy About Something»: En markant elektronisk rytmikk, et nydelig spill på det armenske blåseinstrumentet duduk, et temperamentsfullt spill på oud - den arabiske luten. Og stemmen til Tania Saleh, da, som i seg selv verdt et studium - i måten hun former tonen og i ornamentbruk. Men dette er mer enn musikk, for «Intersection» kan også hektes på et større prosjekt - med gatekunst, kalligrafi og arabisk poesi som naturlige dansepartnere. Nå kan du uten videre få mye ut av plata i seg selv, men det er interessant å forsøke å oppleve den i en kontekst.

Musikken griper umiddelbart tak i meg. Og stemmen til Tania Saleh, da, i seg selv verdt et studium.

Først og fremst dreier dette seg om at du på terskelen til Tania Salehs kunst kan ta noen valg. For meg er den naturlige inngangen gjennom musikken, men det er mulig å la seg lede i ulike retninger. Jeg danner meg et inntrykk av hva slags musikk jeg lytter til før jeg dras mot Saleh som en politisk kommentator.

Et blikk på hennes gatekunst kan frambringe tanker om menneskeskjebner i kaos. Likevel er de visuelle uttrykkene fredfulle, selv om de også kan være provoserende, blant annet et barn, sett bakfra, hengende i et tau rundt halsen. Men når jeg sitter foran datamaskinen min i et forsøk på å få et inntrykk av

dette, krafser jeg i beste fall bare i overflaten av Salehs kunst.

Det er mulig å se ett av verkene i bakgården til Bymisjonscenteret i Tøyenkirken i Oslo, men du må reise til ulike arabiske byer for å få et tverrsnitt av gatekunsten hennes. Dermed blir det visuelle uttrykket hennes først og fremst et ferniss til lyttingen min, selv om de også noen ganger gir farge til melodiene.

Plata «Intersection» gir meg en helt spesiell lytteropplevelse. Midt i lyden står Salehs sang med sitt myke uttrykk og forførende melodier til tekster av flere arabiske poeter i et stort spenn - fra palestinerens nasjonalpoet Mahmoud Darwish, til den unge forfatteren Joumana Haddad. Saleh framfører dem med en helt spesiell nerve - i et arrangement som gjør meg svimmel. Lydene er myke og harde samtidig.

Musikken er gjennomkomponert, og mye jobb er gjort i miksingen. Noen ganger får de syntetiske lydene en akustisk tekstur, og skillet mellom Khalil Judrans elektroniske uttrykk og de instrumentalistiske ferdighetene blir utydelige - og hele uttrykket framstår som virtuost.

Det er en plate uten kjedelige øyeblikk, som virkelig gjør svinger i uttrykket, men som likevel gir meg en samlet opplevelse. Dette er en inner-tier.

Kjetil Asdal Bjørgan
musikk@klassekampen.no

I platas teksthefte er det bilder av Salehs veggmalier, mens den 15 minutter lange «Intersection - The Film» finnes på Youtube. Musikere på plata er Mohammad Fawzi duduk og sopransaksofon), Nancy Mounir (fiolin), Andre Segone (bass), Hani Bedair (perkusion), Hazem Shaheen (oud) og Khalil Judran (programmering, elektronikk og lydtegn).

Fats Domino 1

Fats

Den mildeste og vennligste av alle rock 'n' rollere - da, nå og sannsynligvis for alltid.

VED VEIS ENDE

Av Eirik Bløgeberg

Fatterns favoritt. I en liten norsk innlandsby på et senfemtitallders kongen var kongen. Og det er klart: Elvis Presley var betraktelig større enn alt og alle, men blant tiårets rock 'n' rollere var Fats Domino, svart og fransktalende, nummer to på popularitetslista, solgte mer enn 65 millioner singler og var generelt umulig å mislike. Selv sørstatsrasister og Ku Klux Klan, som han også hadde ublide møter med, det skal sies, var å betrakte som fans. Pianist og produsent Allen Toussaint, et annet musikalsk Louisiana-ikon, fant mot slutten av femtitallet en gang en hjemmelaget plakatkfestet til en telefonstolpe i New Orleans, der det ifølge «Rock & Roll: An Unruly History» sto: «All niggers go back to Africa - except for Fats Domino.» Som egentlig sier det meste, bortsett fra noe om hvorfor.

Men med Fats Domino er det sjelden vanskelig, snarere og heller lett, også å forstå den enorme breddeappellen hans - det er bare å lytte. Lytte til den mildeste, vennligste, mest innbydende og imøtekommende av alle rockeartister - da, nå og sannsynligvis for alltid. Han som ifølge samarbeidspartner Dave Bartholomew spilte boogie-woogie og blues, men «sang mer som en country & western-artist», med en avslappet tenorøst som aldri lot seg stresses. Han som kanskje mer enn noen annen er selve symbolet på de multikulturelle tilfældighetene som via groteske omveier ble til genistrekken som la grunnlaget for det amerikanske musikkvidunderet, en fortsatt forbløffende sammensmelting av afrikanske, europeiske, latin- og nord-amerikanske musikktradisjoner, unnfanget og utviklet i et grovt klasse- og rasesegregert miljø som skulle gjort revolusjonen umulig. Bare ikke - fordi New Orleans hadde både opera og slavedans, notelesende gatemusikanter og gumbo, med forståelse for at en god gryte kan inneholde nesten hva som helst.

Antoine Dominique Domino Jr. ble født 89 og et halvt år før han døde i forrige uke, i New Orleans' Lower Ninth Ward,